

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 223.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403938974224/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

mig den kjærligste Søster – vil du nu være hendes Datter i mit Sted?» Den stakkels Virginie svarede med at kysse hendes Haand, og trykke den til sit Hjerte; det var hende umuligt at svare ja til denne Opfordring, skjøndt hun havde lovet sig selv at blive en Søster for Minonas Broder.

Efter det sidste Feberanfald var den Syge længe i Besiddelse af hele sin Aandsklarhed og Bevidsthed. Hun talte meget med Frank, og aldrig havde hendes rene Følelse og sjeldne Dybsindighed glimret herligere end i de tillidsfulde og begejstrede Ord hvormed hun omtalte sin Død, og det Liv hvorpaa hun troede. Men henimod Skumringen blev hendes Aandedrag igjen uroligt, Blikket stirrede vildt op i Luften, og den blussende Feberrodme udbredte sig hurtigt over hendes Kinder for at efterlade en dødelig Blegghed. Det var tydeligt at hun kjæmpede med ængstende Følelser. Pludselig reiste hun sig op i Sengen og udbrød i Vildelse: «Jeg bliver saa forunderlig tilmode – er det allerede Døden? – I er dog alle hos mig – jeg kan ikke see! Er det dig, Viggo, som holder min Haand? Hold den fast – der er ingen Synd deri! Det var Livet, der skilte os ad – derfor døer jeg jo. Jeg frygter!» – udbrød hun skjælvende af Angst – «jeg – døer! O, hold mig fast – lad mig ikke synke ned i det dybe – evige Mørke – i Dødens Kulde! Naade – frels mig Gud af denne Elendighed! – Lys!» vedblev hun jublende – «det lysner for mine Øine – det stråler, det varmer – det trænger ind i mine Øine, i mit Hjerte! Lys i Dødens Mørke! hører I – det er ingen Løgn – der er en Sol i Aandens Rige! See derop Tyra, hvor Englenes Øine skinne som Sjøer – det er Kjærligheden der har tændt disse Straaler! – Jeg seer en Verden af Glæde og Fred – jeg seer Kirken bygget af levende Sjæle! Hører du Sangen – o, mange Salige syng nu med Guds Engle, som har grædt paa Jorden! – Men hurtigt afløstes disse salige Drømme af en vild og sønderrivende Angst: Du havde Ret – Viggo! der er et Svælg mellem Himlen og Jorden – der er ingen Bro over den sorte Flod hvis Bølger allerede væde mine Fødder – og jeg styrter derned, hvis I ikke holde mig fast! Slip mig ikke! Hvor jeg seer hen, vælte de sorte Bølger sig foran mig – jeg seer Menneskeoie stirre op fra Dybet – det er græseligt! Der er Ild dernede – naar jeg lukker mine Øine slaae de røde Luer iveiret omkring mig – Frelser, du som døde for os – grib mig i dine Arme, lad mig ikke styrte ned i

den evige Ild! Hvem talte – gjentog nogen mine Ord? Ak nei – det var mig selv, der istemte det Hjerteskrig der klinger fra Dybet! – »Nei» – var der En som sagde nei til Døden, naar den knuger Offeret i sin Favn – o, da maa det være ham der døde for vore Synder! Er du her – da frels os – o, frels os alle – lad os ikke dø med Paradiset for Øiel Naade – Jorden brister under mine Fødder – forlad os vor Skyld! – »Ja!» – høre I Elskede, det Ja – Englene gjentage det jublende i Chor – Paradiset gjenlyder deraf – mit Hjerte – – – Bølgerne bruse – men han gaaer sikker over Vandet – Flammetne slaae iverret, men de berøre ikke den Renes Fod, og mig løfter han høit mod Himlen paa sine Arme! Det er rædsomt at see derned – jeg svimler – hold mig fast, trofaste Kjærlighed! – Strømmen bruser under os – dernede brænder den evige Ild – men jeg hviler – tryk – ved den evige *Kjærligheds* Hjerte!» – Mimona sank tilbage, og læae et Øieblik stille med et forklæret Udtryk i det elskelige Ansigt. Derpaa reiste hun sig endnu engang og udbrød jublende: »Græd ikke, I Elskede! det er saligt at føle hvad jeg nu føler – *Live!*!» – Ingen Lyd kom mere over Mimonas Læber – hun sank død tilbage i Viggos Arme.